

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2024 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie w X Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: sędzia SO - Przemysław Dziwański

Sędziowie: SO - Wanda Jankowska – Bebeszko (spr.)

SO - Leszek Parzyszek

Protokolant: prot. sądowy Karolina Popowska

przy udziale Prokuratora Jarosława Szklarczyka

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2024 r. sprawy

P. P. (1) oskarżonego o czyn z art. 280 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego oraz pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie z dnia 10 stycznia 2024 r. sygn. akt III K 512/21

orzeka:

I. wyrok, w zaskarżonej części, w odniesieniu do oskarżonego P. P. (1), zmienia w ten sposób, że:

- stosuje przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2023 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,
- w pkt V wysokość naprawienia szkody ustala na kwotę 12 177 (dwanaście tysięcy sto siedemdziesiąt siedem) złotych,

II. w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego P. P. (1) oraz od oskarżycielki posiłkowej J. K. na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 300 (trzysta) zł opłaty oraz po 1/2 wydatków za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	X Ka 331/24
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie z dnia 10 stycznia 2024 r.,
sygn. akt III K 512/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		P. P. (1)	Oskarżony nadal jest osobą niekaraną.	Informacja Krajowego Rejestru Karnego	1399
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Informacja KRK	Dokument urzędowy, którego autentyczność i treść nie budzi zastrzeżeń.

**2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów
(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)**

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Apelacja obrońcy</p> <p>I. rażąca niewspółmierność orzeczonej kary 2 lat pozbawienia wolności w stosunku do stopnia winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości zarzucanego czynu, podczas gdy stopień społecznej szkodliwości oraz względy indywidualno-prewencyjne, a zwłaszcza wymagania co do społecznego oddziaływania sankcji karnej, wskazują na konieczność zastosowywania wobec oskarżonego kary rodzajowo łagodniejszej, która w należyty sposób spełni cel społecznego oddziaływania oraz zadania represyjno-wychowawcze wobec oskarżonego.</p> <p>II. rażąca niewspółmierność orzeczonej kary polegająca na daniu okolicznościom dla oskarżonego niekorzystnych z punktu widzenia zastosowania wymiaru kary ponad okoliczności dla niego korzystne.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
	<p>Apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej</p> <p>rażąca niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa oraz w relacji do celów, jakie kara winna spełnić w zakresie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania.		
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Obie apelacje kwestionujące prawidłowość orzeczenia o karze są niezasadne.</p> <p>Podstawą obu apelacji był przepis art. 438 pkt 4 k.p.k., zatem na wstępie wypada przypomnieć, że rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w powyższym przepisie, zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na jej wymiar, można przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w danej sprawie dyrektyw wymiaru kary. O „rażącej niewspółmierności kary” w powyższym rozumieniu nie można mówić w sytuacji, gdy sąd, wymierzając karę, uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, czyli wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową (art. 53 § 1 k.k.) zasadę sądowego wymiaru kary, nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się utrzymać w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw determinujących wymiar kary.</p> <p>Przepis art. 53 § 1 k.k. (w brzmieniu przed ostatnią nowelizacją) wskazywał na cztery dyrektywy wymiaru kary, które sąd</p>		

ma obowiązek uwzględnić. Dwie pierwsze, tj. współmierność kary do stopnia winy i do stopnia społecznej szkodliwości czynu, mają zapewnić sprawiedliwość orzekanych kar, dwie następne to cele kary - zapobiegawcze i wychowawcze oddziaływanie na sprawcę przestępstwa (prewencja indywidualna) oraz społeczne oddziaływanie kary (prewencja ogólna).

Konfrontując wymiar kary orzeczonej wobec P. P. (1) z okolicznościami tej sprawy oraz argumentacją apelujących, Sąd Okręgowy nie dostrzegł żadnych podstaw do stwierdzenia, by kara ta miała cechę rażącej niewspółmierności - czy to rażącej surowości, czy też rażącej łagodności. Analiza powyższa prowadzi bowiem do konkluzji, iż wszystkie występujące w niniejszej sprawie okoliczności, działające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego, zostały należycie uwzględnione, co uzasadniało orzeczenie określonej rodzajowo kary w konkretnym wymiarze. Tym samym, brak jest podstaw do dokonania postulowanych w apelacjach zmian.

Kara zasadnicza 2 lat pozbawienia wolności, jaka została wymierzona P. P. (1), wbrew stanowisku apelujących, jest karą adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu, stopnia zawinienia, uwzględnia także warunki i właściwości osobiste oskarżonego oraz cele kary.

W szczególności, nie można zgodzić się z zarzutem, jakoby kara 2 lat pozbawienia wolności nie była dostosowana do

stopnia karygodności popełnionego przestępstwa.

Obrońca miesza w uzasadnieniu apelacji okoliczności mające znaczenie dla oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu z tymi, które są relewantne dla oceny stopnia winy (str. 4 apelacji). Prawidłowo wskazuje na kryteria z art. 115 § 2 k.k. decydujące o stopniu społecznej szkodliwości czynu (ograniczając się do teorii, a nie motywacji związanej z konkretnymi okolicznościami tej sprawy), ale – jednocześnie – błędnie utożsamia je z czynnikami wpływającymi na stopień winy, stwierdzając: „mając powyższe na uwadze, brak jest podstaw, aby w przedmiotowej sprawie uznać, że zachodzi znaczny stopień winy, bowiem mimo iż oskarżony naruszył normy prawne, to brak jest poważnych skutków z tego wynikających” (str. 4).

Przypomnieć zatem trzeba, że stopień społecznej szkodliwości czynu oceniany jest wyłącznie w kontekście art. 115 § 2 k.k. i kryteriów w nim wskazanych. Na stopień zawinienia wpływają natomiast wszelkie okoliczności, które decydują o zakresie swobody sprawcy w wyborze i realizacji zachowania zgodnego z prawem, w tym możliwości rozpoznania znaczenia czynu i możliwości faktycznego kierowania swoim postępowaniem.

Z formalnego punktu widzenia, obrońca miesza też argumenty dotyczące stopnia społecznej szkodliwości czynu (kwestia motywacji) z innymi okolicznościami, które mają wpływ na wymiar kary, jak sposób życia sprawcy przed popełnieniem

przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu (niekaralność, przyznanie się, złożenie wyjaśnień, skrucha) oraz zachowanie pokrzywdzonej (przyczynienie się do doprowadzenia oskarżonego do „pewnej desperacji”).

Z kolei pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej, kwestionując wymiar kary zasadniczej, w bardzo lakoniczny sposób zarzuca niedostateczne uwzględnienie sposobu działania oskarżonego (brutalność), skutki czynu (uraz psychiczny pokrzywdzonej) oraz wyzywające zachowywanie się oskarżonego względem pokrzywdzonej w trakcie procesu.

Odnosząc się zatem najpierw do kwestii prawidłowości oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, zgodnie z treścią art. 115 § 2 k.k., należało wziąć pod uwagę elementy strony przedmiotowej czynu (rodzaj i charakter dobra prawnego, rozmiar wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności czynu) oraz elementy jego strony podmiotowej (postać zamiaru, motywacja).

Z uzasadnienia zaskarżonej części wyroku wynika, że sąd I instancji wszystkie powyższe kryteria miał na uwadze przy ocenie stopnia karygodności popełnionego przestępstwa i trafnie uznał, że stopień ten jest znaczny. Wprawdzie uzasadnienie ma lakoniczny charakter, jednak określa w sposób dostateczny główne elementy, którymi Sąd Rejonowy kierował się dokonując powyższej oceny. Prawidłowo sąd zwrócił uwagę na rodzaj dóbr prawnych naruszonych przez oskarżonego (mienie, zdrowie), właściwie uwzględnił rozmiar wyrządzonej szkody (choć należy tu również

wziąć pod uwagę szkodę w postaci urazu psychicznego, nie tylko szkodę materialną). Zasadnie też sąd I instancji odmiennie ocenił istotność i wagę ról spełnianych przez oskarżonego oraz drugiego współsprawcę czynu. Choć działali oni w ramach ustalonego uprzednio podziału ról, niewątpliwie rolę P. P. (1) należało ocenić jako wiodącą, co – ogólnie - trafnie zostało uwzględnione w ramach zasady indywidualizacji wymiaru kary. W tym kontekście nie zasługują na akceptację jakiegokolwiek argumenty obrońcy związane z powoływaniem się na łagodniejszy wymiar kary wymierzonej współoskarżonemu A. C. (1).

Odnosząc się zatem do roli oskarżonego w zdarzeniu nie można pomijać tego, że to on był pomysłodawcą przestępstwa, namówił do współudziału A. C. (1), obmyślił szczegółowy plan działania, zadbał o jego szczegóły, jak np. zakup karty do telefonu czeskiego operatora, zamaskowanie, przygotowanie narzędzi w postaci gazu, taśmy do skrępowania, pistoletu pneumatycznego, transport do W., itp., by cel przestępstwa został osiągnięty a sprawcy nie zostali wykryci. To oskarżony dzwonił do J. K. umawiając się na usługi, które świadczyła, w taki sposób, by nie rozpoznała jego głosu. Następnie, już bezpośrednio w trakcie zdarzenia, to oskarżony zaatakował pokrzywdzoną gazem kiedy otworzyła drzwi, stosował wobec niej przemoc, brał udział w wiązaniu jej rąk i nóg taśmą, groził pozbawieniem życia przystawiając jej do głowy pistolet pneumatyczny (nie stanowiący broni palnej w rozumieniu ustawy), następnie groził zgwałceniem

i „pocięciem”, jeśli nie poda kodu do sejf, przeszukiwał mieszkanie, samochód, zabrał w celu przywłaszczenia sejf z zawartością oraz telefony. Tymczasem rola A. C. (1) ograniczała się, w zasadzie, do przytrzymywania pokrzywdzonej.

Oceniając sposób działania oskarżonego w trakcie dokonywania przestępstwa należy uznać, że był dość brutalny, jednak nie „niezwykle brutalny”, jak stwierdza pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej. Nie należy pomijać, że ani oskarżony, ani tym bardziej A. C. (1), nie stosowali przemocy fizycznej poza użyciem gazu, skrępowaniem rąk i nóg oraz trzymaniem pokrzywdzonej. Nie bili jej. Działania były ukierunkowane na zastraszenie J. K., a nie na wyrządzenie jej krzywdy fizycznej. Efekt zaskoczenia, przewaga liczebna i siłowa to elementy bez wątpienia potęgujące poczucie zagrożenia u pokrzywdzonej. Z drugiej jednak strony, nie można nie dostrzec, iż okazały się nie do końca skuteczne, gdyż pokrzywdzona konsekwentnie odmawiała podania oskarżonemu kodu do sejf, co z kolei spowodowało eskalację gróźb. Pomimo takiej postawy J. K., oskarżony P. nie zdecydował się na użycie bardziej „radykalnych” środków przymusu, decydując się na zabranie całego sejf (mimo ryzykowności takiego postąpienia). Okoliczności te uprawniają do wnioskowania, iż oskarżony nie chciał wyrządzić byłej partnerce poważniejszej fizycznej dolegliwości, poza skutkami użycia gazu łzawiącego.

W efekcie, uznać należy, iż stopień intensywności zastosowanych środków, które miały prowadzić do

realizacji zakładanego celu, czyli kradzieży mienia, nie wykraczał, w zasadzie, poza potrzebę uzyskania pożądanego stanu, to jest takiego unieszkodliwienia pokrzywdzonej, aby możliwe było przeszukanie mieszkania i znalezienie mienia (pieniędzy i telefonów), a w trakcie realizacji czynu – prób uzyskania informacji o kodzie dostępu do sejfów.

Elementy strony podmiotowej przestępstwa – zamiar i motywacja – również zostały przez sąd I instancji uwzględnione.

Rozbój może być popełniony tylko z zamiarem bezpośrednim, zatem ten element nie wpływa na zwiększenie stopnia karygodności czynu. Odmiennie jednak należy ocenić zamiar bezpośredni premedytowany, co odnosi się do działania oskarżonego (charakteryzowanego powyżej) i co sąd I instancji słusznie wziął pod uwagę.

Jeśli chodzi o kwestię motywacji, w ustalonych prawidłowo realiach tej sprawy, nie wpływa ona znacząco na ocenę zachowania oskarżonego (w kontekście elementu strony podmiotowej czynu oraz elementu stopnia zawinienia).

Obrońca nadaje tej okoliczności nadmierną wagę, usiłując przekonywać, że oskarżony zamierzał odzyskać jedynie „sporne pieniądze” oraz „wstydlive zdjęcia”, które znajdowały się w pamięci telefonu posiadanego przez pokrzywdzoną.

Przede wszystkim, podkreślić trzeba, iż nie jest w apelacji obrońcy kwestionowana ocena prawna czynu oskarżonego jako rozboju, zatem nie do przyjęcia pozostaje argument, jakoby oskarżony działał

w celu odzyskania swoich pieniędzy. Kradzież polega bowiem na zaborze w celu przywłaszczenia cudzego mienia. Ustalenie Sądu Rejonowego, że strony, po zakończeniu konkubinatu, pozostawały w sporze na tle rozliczeń finansowych, nie upoważnia do stwierdzenia, jakoby oskarżony P., planując napaść na byłą partnerkę, zamierzał odzyskać swoje pieniądze. Nie realizowałby wówczas znamion rozboju. Oskarżony postanowił natomiast samodzielnie dokonać „rozliczenia się” z pokrzywdzoną, kierując się motywacją materialną. Jednocześnie zdawał sobie sprawę z bezprawności takiego postępowania. Nie stanowi to zatem okoliczności działającej na jego korzyść.

Inaczej należy ocenić dążenie oskarżonego do przejęcia kompromitujących go, jak sam oceniał, zdjęć będących w posiadaniu J. K., jako elementu potencjalnego szantażu z jej strony. Zamiarem objęte było jednak nie tylko odzyskanie owych zdjęć, ale i zabór mienia. Z wyjaśnień A. C. (1), uznanych za wiarygodne w całości i nie kwestionowanych w apelacji obrońcy, wynika, że oskarżony namawiając go do współudziału roztaczał przed nim wizję „kupy szmalu” w mieszkaniu pokrzywdzonej (wyjaśnienia z 10 stycznia 2021 r.). Ponadto, gdyby celem były jedynie owe kompromitujące zdjęcia, to po znalezieniu ich w telefonie marki (...) znajdującym się samochodzie J. K. (tak wyjaśnił oskarżony 10 stycznia 2021 r.), nie byłoby już powodu do zabierania sejfów.

Reasumując, okoliczności związane z oceną stopnia społecznej szkodliwości czynu uprawniają do

uznania, że karą sprawiedliwą byłaby kara w dolnych granicach (ale nie minimalna) ustawowego zagrożenia za czyn z art. 280 § 1 k.k.

Przy ustalaniu stopnia winy sąd bierze głównie pod uwagę przesłanki przesądzające o możliwości przypisania winy sprawcy, tj. ogólną zdolność jej przypisania uwarunkowaną dojrzałością i poczytalnością oskarżonego, jak i brakiem anormalnej sytuacji motywacyjnej.

O stopniu winy decydują takie czynniki, jak możliwość rozpoznania znaczenia czynu warunkowana m. in. poziomem rozwoju intelektualnego, społecznego, stanem wiedzy i doświadczenia sprawcy, możliwość podjęcia decyzji zgodnego z prawem zachowania, uzależniona przede wszystkim od sytuacji motywacyjnej, w jakiej znalazł się sprawca, możliwość sterowania swoim postępowaniem.

Odnosząc te kryteria do zachowania oskarżonego P. P. (1), trudno odnaleźć jakieś istotne elementy, które znacząco obniżałyby jego stopień winy. Oskarżony jest osobą dorosłą, dostatecznie dojrzałą, sprawną intelektualnie, postępującą z pełnym rozeznanieniem sytuacji, w pełni poczytalną (wnioski opinii psychiatrycznej), zatem osobą zdolną do dokonywania właściwych ocen i wyborów. Nie działał on także w anormalnej sytuacji motywacyjnej.

Pozostałe kryteria, jak postać zamiaru i motywacja (ocenione powyżej) jedynie w nieznacznym stopniu wpływają obniżająco na stopień zawinienia (jedynie motywacja przejęcia kompromitujących zdjęć),

pozostając bez większego znaczenia dla wymiaru kary.

W efekcie, ustalenie sądu I instancji, który uznał stopień winy oskarżonego P. za znaczny, należało uznać za prawidłowe.

Nie można też zgodzić się z zarzutem, iż Sąd Rejonowy niedostatecznie uwzględnił inne okoliczności mające wpływ na wymiar kary, jak dotychczasową niekaralność oskarżonego, przyznanie się do zarzucanego i złożenie wyjaśnień, które stały się podstawą czynienia ustaleń faktycznych. Okolicznościom tym nadano bowiem odpowiednią rangę, zaś obrońca przydaje im zbyt duże znaczenie.

Okoliczności te spowodowały wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w minimalnym wymiarze 2 lat, mimo istnienia szeregu niekorzystnych elementów w zakresie społecznej szkodliwości czynu. Ponadto, przestępstwo rozboju – gatunkowo - należy do przestępstw dużej wagi i jedynie wyjątkowo sąd odstępuje od wymierzenia kary pozbawienia wolności, która jest ustawowo przewidziana za ten czyn. W niniejszym przypadku brak jest okoliczności wyjątkowych, które uzasadniałyby odstępianie od tej zasady na rzecz wymierzenia oskarżonemu P. wnioskowanej przez obrońcę kary mieszanej. Takich okoliczności obrońca, zresztą, zdaniem sądu odwoławczego, w apelacji nie wskazał.

Przyznaniu się oskarżonego do winy nie można przypisywać w tym przypadku zbyt dużego znaczenia, gdyż nastąpiło w sytuacji dość oczywistej dowodowo, kiedy działania śledcze doprowadziły

funkcjonariuszy policji do miejsca zamieszkania P. P. (1) oraz zaobserwowania, jak na ich widok porzuca kartonowe pudełko z częścią rzeczy skradzionych J. K. (zeznania świadka J. B.). Ponadto, przyznanie nie było całkowite, bo w toku postępowania oskarżony negował fakt grożenia pokrzywdzonej przy użyciu posiadanego pistoletu pneumatycznego (inaczej w tym zakresie wyjaśniał A. C.).

Obrońca nadinterpretuje też oświadczenie oskarżonego w ramach końcowych głosów stron, iż „przeprasza wszystkich za swój czyn” (k. 1286), uznając to oświadczenie za wyraz skruchy, co miałyby pominąć sąd I instancji.

Należy wskazać, że do pojednania z pokrzywdzoną nie doszło. Wypowiedzi oskarżonego składane w trakcie postępowania świadczą o tym, że konsekwentnie, pośrednio wini on pokrzywdzoną za swój czyn, wobec czego ogólnikowe przeprosiny wygłoszone w mowie końcowej nie mają szczerego charakteru, nie są bowiem wyrazem rzeczywistego żalu z powodu popełnionego czynu, lecz przyjętą na potrzeby sprawy postawą w celu poprawy swojej sytuacji procesowej. Oskarżony przeprasza, ale jednocześnie dodaje, że dokonał przestępstwa „będąc przestraszonym i zaszantażowanym”. Oskarżony w toku postępowania konsekwentnie twierdził, że napaść na J. K. wynikała z tego, jak był przez nią wcześniej traktowany, tj. szantażowany i wykorzystywany. Powyższe klóci się jednak z faktem długotrwałego pozostawiania z nią w związku partnerskim, dobrowolnym godzeniem się na niezbyt jasne układy w

prowadzonej przez nią działalności w postaci świadczenia usług masażu erotycznego, planowaniem wspólnej przyszłości. Oskarżony wiedział też o istnieniu „wstydlivych” zdjęć, które miały być wykonane wiosną 2020 roku i nie uczynił nic, by je przejąć w czasie, kiedy miałyby do nich „normalny” dostęp.

W związku z powyższym, Sąd Okręgowy nie dostrzega wystarczających podstaw do przyjęcia, że oskarżony rzeczywiście zrozumiał naganność swojego postępowania i krytycznie odnosi się do popełnionego przestępstwa.

Wbrew stanowisku obrońcy, również dotychczasowa niekaralność P. P. (1) nie przesądza o powinności potraktowania go w sposób wyjątkowo łagodny poprzez wymierzenie mu kary mieszanej na podstawie art. 37b k.k. Charakter dokonanego przestępstwa, działanie wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, szczegółowe zaplanowanie czynu, popełnienie go na szkodę osoby, która jeszcze kilka miesięcy wcześniej była dla niego osobą bliską – partnerką, do której żywił pozytywne uczucia, świadczą o tym, że jest on osobą zdolną do popełnienia czynu o wysokim stopniu społecznej szkodliwości.

W konsekwencji zatem, także argumenty dotyczące spełnienia celów kary okazały się nietrafne. Całokształt okoliczności sprawy wskazuje bowiem, że tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności ma szansę spełnić cel prewencji indywidualnej, natomiast w odczuciu społecznym stanowić będzie właściwą reakcję na popełnione przestępstwo.

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej zaskarżył wyrok również

w części dotyczącej środków karnych. Skarżąca nie sprecyzowała jednak, na czym miałyby polegać rażąca łagodność tych środków. Orzeczenie zakazu zbliżania się na odległość nie mniejszą niż 100 metrów do pokrzywdzonej oraz zakazu wszelkich kontaktów z nią na okres 4 lat, nie posiada – zdaniem sądu odwoławczego - cechy rażącej niewspółmierności (łagodności).

Wprawdzie orzeczenie odszkodowania i zadośćuczynienia (środków kompensacyjnych) nie było przedmiotem zarzutów obydwu apelacji, jednak dla kompletności oceny orzeczenia w zakresie kary należy krótko ustosunkować się i do tych rozstrzygnięć.

Kwota naprawienia szkody została zweryfikowana z urzędu na korzyść oskarżonego (wyjaśnienie w pkt 5 formularza).

Oceniając natomiast wysokość zadośćuczynienia za doznaną krzywdę należy uznać, iż jest ono stosunkowo wysokie. Nie negując tego, że pokrzywdzona doznała urazu psychicznego wskutek zdarzenia, nie można pominąć, iż na jej zły stan psychiczny (wynikający z dokumentacji medycznej) miały wpływ także inne istotne okoliczności, jak rozczarowanie kolejnym patologicznym związkiem, stresem związanym z toczeniem się postępowania karnego oraz ujawnieniem przed matką rodzaju działalności, którą się zajmowała w tajemnicy przed rodziną).

Wniosek

- o wymierzenie oskarżonemu, przy zastosowaniu art. 37 b k.k., kary mieszanej, to jest 6

zasadny

częściowo zasadny

<p>miesiący pozbawienia wolności oraz kary 2 lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, z zaliczeniem okresu tymczasowego aresztowania (obrońca)</p> <p>- o znaczne zaostrenie kary pozbawienia wolności i wymierzenie surowszych środków karnych (pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej)</p>	# niezasadny	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak było podstaw do wymierzenia kary sekwencyjnej, o której mowa w art. 37b k.k., co szczegółowo wyjaśniono powyżej.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
	<p>- zastosowanie art. 4 § 1 k.k. - sprecyzowanie wysokości odszkodowania (art. 46 § 1 k.k.)</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>Sąd Rejonowy orzekł w dniu 24 stycznia 2024 roku, zatem już po nowelizacji przepisów kodeksu karnego obowiązującej od 1 października 2023 roku, generalnie, niekorzystnej dla sprawców przestępstw. Sąd Rejonowy stosował przepisy „nowe”, nie dostrzegając, iż poprzednie były względniejsze. Przede wszystkim, zaostreniu uległo zagrożenie ustawowe za czyn z art. 280 § 1 k.k. – do 15 lat pozbawienia wolności, uprzednio - do 12 lat pozbawienia wolności. Ponadto, na niekorzyść uległ zmianie przepis art. 53 k.k. (głównie na skutek priorytetu celów ogólnoprewencyjnych nad prewencją indywidualną). Zmiany te miały znaczenie,</p>	

gdyż przedmiotem obydwu apelacji było orzeczenie w zakresie wymiaru kary.

Wymagało to uzupełnienia rozstrzygnięcia przez sąd odwoławczy, z urzędu, o wskazanie, że zastosowanie mają przepisy obowiązujące do 30 września 2023 roku na mocy art. 4 § 1 k.k.

Sprecyzowania wymagała także wysokość orzeczonego wobec P. P. obowiązku naprawienia szkody.

Sąd Rejonowy ustalił wysokość odszkodowania od oskarżonego na rzecz J. K. na kwotę 13 085,05 zł, natomiast od oskarżonego A. C. odszkodowanie w kwocie 8 000 zł. Łącznie daje to kwotę 21 085,05 zł, czyli kwotę całości szkody wskazanej w opisie czynu przypisanego oskarżonym. Na tę kwotę składały się: pieniądze w kwocie 19 000 zł, 150 Euro, 500 zł wartość sejfów, 500 zł i 400 zł wartości dwóch telefonów (...). Oznacza to, że w kwocie odszkodowania zasądzonej od P. P. (1) zawierała się kwota 11 tys. zł, równowartość 150 Euro, wartość zniszczonego sejfów oraz wartości 2 telefonów. Sąd Rejonowy nie dostrzegł jednak, że J. K. zwrócono dwa telefony (...)(k. 308 – pokwitowanie). Wysokość odszkodowania należało zatem zmniejszyć o kwotę 900 zł.

Sąd Rejonowy nie wskazał także podstaw obliczenia równowartości kwoty 150 Euro, co zostało konwalidowane. 150 Euro x 4,5189 zł według kursu na 8 stycznia 2021 r. (tabela k. 1429) daje kwotę 677 zł. Łączna wartość szkody należna od oskarżonego to zatem 11 000 zł + 677 zł + 500 zł (sejf), razem – 12 177 zł.

5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

1.

Przedmiot utrzymania w mocy

rozstrzygnięcia z pkt I, II, VI, VII dotyczące oskarżonego P. P. (1)

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Zarzuty i wnioski końcowe obu apelacji nie zasługiwały na uwzględnienie (szczegóły w pkt 3 formularza), brak okoliczności, które należałoby wziąć pod uwagę z urzędu przez sąd odwoławczy.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
pkt I i V dotyczący oskarżonego P. P. (1)	
Zwięźle o powodach zmiany	
Podstawy zmian zostały wyjaśnione w pkt 4 formularza.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku
6. Koszty Procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	O kosztach za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 § 1 i 3 k.p.k. (ponosi je oskarżony oraz oskarżycielka posiłkowa, gdyż obu apelacji nie uwzględniono).
7. PODPIS	

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie w zakresie kary	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot apelację wnoszący	pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie dotyczące kary i środków karnych	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana